

dávku manželů K-ových v částce 3.900 Kč do stavu dluhů, ačkoli ji neuznává. Že by nebyl jasný a určitý návrh na odevzdání, nelze též říci vzhledem k navrženému nástinu odevzdací listiny, v němž jest výslovně uvedeno, že se pozůstalost odevzdává pozůstalé sestře Růženě A-ové, která se k ní jediné přihlásila bezvýminečně ze zákona. Nebylo tudíž důvodu, by bylo podle § 29 nesp. pat. odňato projednání pozůstalosti stěžovatelce a přikázáno notáři. Opačným rozhodnutím nižších soudů byl proto porušen zákon v § 29 nesp. pat.

K 2. Uvedeným rozhodnutím byl porušen zákon v § 34 zák. č. 100/31 sb. z. a n. a § 219 c. ř. s., podle něhož mohla stěžovatelka jako účastnice pozůstalostního řízení (§ 6 zák. č. 100/31 sb. z. a n.) nahlédati do všech spisů, které se týkají pozůstalosti, v níž jest účastnicí.

Čís. 14007.

Bylo-li v odporu tvrzeno, že pohledávce přihlášené v pořadí vymazané pohledávky přísluší jen běžné pořadí, aniž k tomuto tvrzení odporovatele byl učiněn přednes knihovního věřitele, bylo na exekučním soudu podle §§ 213 a 231 ex ř., by vyřídil odpor podle tvrzení odporovatele, nezkoumaje, zda k zápisu přihlášené pohledávky v pořadí běžném a nikoliv v pořadí vymazané pohledávky došlo postupem správným a zda pořadí pro přihlášenou pohledávku má býti posuzováno podle skutečného knihovního stavu, jak se jeví podle výpisu z knihy pozemkové, čili nic, a neměl odpor k řešení této otázky odkázati na pořad práva.

Není-li v rozvrhovém řízení uplatněna materielní neplatnost zápisu, brání exekučnímu soudu formální právní moc zápisů, by k materielní neplatnosti zápisu nepřihlížel z úřadu.

(Rozh. ze dne 6. prosince 1934, R I 1244/34.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost, nepřikázal s o u d p r v é s t o l i c e nic na pohledávku Úvěrního ústavu majitelů domů, vyhověv odporu Občanské záložny a Živnostenské banky. R e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Rekursní soud sdílí stanovisko prvního soudu, že Úvěrnímu ústavu majitelů domů na jeho pod pol. C 106 ve vložce čis. 87 právem zástavním zajištěnou pohledávku 108.897 Kč s přísl. nebylo v pořadí pod pol. C 105 v téže vložce vloženého výmazu práva zástavního pro pohledávku Městské spořitelny Pražské v téže úhrnné částce pod b) čis. 13, 14, 19, 21, 23 až 35, 54 až 57, 59 až 65 váznoucí nic přikázati, ježto pohledávce Úvěrního ústavu podle stavu knihovního pořadí pod běž. číslem C 13 a násl. nepřisluší. Podle ustanovení § 469 obč. zák. v novém doslovu může totiž vlastník hypotekárně zavazeného statku pokud jeho dluh se z veřejných knih nevymaže podle kvitance nebo jiné listiny prokazující zánik zástavního dluhu převést zástavní právo na novou pohledávku, která nepřevyšuje částku zástavní pohledávky zapsané. Zákonným předpo-

kladem a podmínkou tohoto práva vlastníka hypoteky jest, by původní hypoteka nějakým způsobem (zaplacením neb jinak) zanikla, by však nebyla dosud z knih vymazána (Ehrenzweig: System 1923 I. svazek, str. 516). Jak dovodil první soudce a jak z knihovního výpisu jest zřejmo, byla pohledávka Městské spořitelny Pražské 108.897 Kč s přísl. dne 13. dubna 1927 pod č. d. 8385 sub C 105 z knih vymazána za současného sub. C 106 vkladu práva zástavního pro pohledávku Úvěrního ústavu 108.897 Kč s přísl. a za současného sub. C 107 poznamenání zamítnutí žádosti, by při vkladu výmazu toho sub. C 105 vykonaného se současně přeneslo toto právo zástavní dříve pro onu pohledávku Městské spořitelny váznoucí na současně právem zástavním zajišťovanou pohledávku Úvěrního ústavu v pořadí zástavního práva Městské spořitelny dříve sub. C 13 a násl. váznoucího. Bylo-li tedy podle výpisu z pozemkových knih pod pol. C 110 sub. pres. 4. června 1927 č. d. 12850 podle prohlášení ze dne 3. června 1927 v knihách ve vložce čís. 887 při pol. C 106 a 105 poznamenáno, že vložený výmaz práva zástavního za pohledávky Městské spořitelny Pražské ve výši 108.897 Kč s přísl. se vkládá za současného přenesení zástavního práva za tyto pohledávky na pohledávku Úvěrního ústavu 108.897 Kč s přísl., odporuje tento knihovní zápis zřejmě zákonu i skutečnosti, neboť nemůže vlastník hypoteky zástavní právo na novou pohledávku převáděti, když práva toho tu vůbec není, ano výmazem hypoteky úplně zaniklo, tím méně může býti mluveno o nějaké současnosti, má-li na základě prohlášení ze dne 3. června 1927 býti přeneseno zástavní právo dne 13. dubna 1927 již vymazané a v době 3. června 1927 již netrvající. Marně hledí stěžovatelka dovoditi, že k žádosti její byl v knihách později proveden výmaz poznámky zamítnutí žádosti sub. C 107 shora zmíněný. Tím nemohlo býti běžné pořadí její sub. C 106 zástavním právem zajištěného pohledávání dotčeno v tom směru, že by se mu dostalo následkem toho zástavního pořadí, jež měla pohledávka Městské spořitelny pod pol. C 105 vymazaná. Na tomto běžném pořadí dne 13. dubna 1927 zástavním právem zajištěné pohledávky stěžovatelčiny nemohl měniti nic nezákonný a věcně zřejmě nesprávný pod pol. C 110 učiněný knihovní zápis o poznamenání současného přenesení práva zástavního. Na věci nic ani nemůže změniti stěžovatelkou uplatňovaná okolnost, že Živnostenskou bankou ani Občanskou záložnou v L. proti zmíněnému usnesení knihovnímu o současném přenesení zástavního práva nebylo rekurováno, pokud se týče použito práva v § 64 knih. zák. uvedeného. V tomto ohledu přes formální právní moc knihovního zápisu bylo právem obou jmenovaných vymáhajících věřitelů, aby odporem při rozvrhovém roku domáhaly se soudního výroku o materiální neplatnosti zápisu a důsledkem toho nepřiznání pohledávky stěžovatelčiny v požadovaném pořadí (viz rozh. nejv. soudu sb. n. s. čís. 12959). Ostatně okolnosti, které stěžovatelka jakožto skutečně sporné označuje a kterými hledí opodstatniti své stanovisko, že jí pro její pohledávku předcházející pořadí dne 13. dubna 1927 vymazané pohledávky Městské spořitelny Pražské přísluší, jsou, nehledíc ani k jejich nerozhodnosti, novoty, které jí dříve předneseny

nebyly a které ani z exekučních spisů a knihovního výpisu patrný nebyly a k nimž proto ani prvý soud přihlížeti nemohl, a také ani soud rekursní přihlížeti nemůže (§ 210 ex. ř., §§ 520, 526, 482 c. ř. s. a § 78 ex. ř. a posudek bývalého nejv. soudu ve Vídni k § 520 c. ř. s. bod 3). To platí zejména ohledně tvrzených okolností, za jakých stěžovatelka žádala svého času za výmaz poznámky zamítnutí její žádosti sub. C 107 v knihách poznamenané, za poznámku současného přenesení zástavního práva sub C 110 a ohledně podmíněčného prý upuštění stěžovatelky od její knihovních rekursů (resp. rekursu).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Napadené usnesení vyhovuje stavu věci a zákonu a odkazuje se na jeho správné a vystižné důvody, jež nebyly vyvráceny vývody dovolacího rekursu a k nimž se podotýká: Odpor čelil proti přikázání přihlášené pohledávky dovolacího rekurenta v pořadí vymazaných práv Městské spořitelny Pražské pod pol. čís. 105 vl. č. 887 a bylo tvrzeno, že pohledávce dovolacího rekurenta přísluší jen běžné pořadí pod pol. čís. 106. K tomuto tvrzení odporovatelů nebyl učiněn žádný přednes se strany dovolacího rekurenta, takže bylo na exekučním soudu podle §§ 213 a 231 ex. ř., by vyřídil odpor podle tohoto tvrzení odporovatelů, což se také stalo. Dovožuje-li dovolací rekurent v dovolacím rekursu, jakž učinil již v rekursu, uváděje celou řadu nových skutečností, jimiž chce dolíčiti, že k zápisům pod pol. 105, 106, 107 a 111 ve vl. č. 887 došlo nesprávným postupem a že důsledkem toho pořadí pro přihlášenou jeho pohledávku nemělo býti posuzováno podle skutečného stavu knihovního, jak se jevilo soudu exekučnímu podle výpisu z knihy pozemkové, takže soud exekuční nebyl oprávněn rozhodovati o odporu proti pořadí, nýbrž měl odpor poukázati na pořad práva, poněvadž jen soud procesní jest povolán v cestě sporné řešiti platnost a pořadí knihovních zápisů, správně odkázal již rekursní soud dovolacího rekurenta s těmito vývody na rozhodnutí čís. 12.959 sb. n. s., kde byla vyslovena zásada, že zadní věřitel může se odporem při rozvrhovém roku domáhati výroku o materiální neplatnosti zápisu a důsledkem toho nepřiznání pohledávky dotčeného věřitele v požadovaném pořadí, že se to však v projednávaném případě nestalo, tak že bránila exekučnímu soudci formální právní moc zápisu, by k tvrzení neplatnosti zápisů přihlížel z úřadu. Správně také poukázal rekursní soud k tomu, že to, co bylo v rekursu k jeho odůvodnění uvedeno, a co se znovu uvádí v dovolacím rekursu, jsou nepřipustné novoty, k nimž nelze vzhledem k ustanovení § 520 c. ř. s. a § 78 ex. ř. v oprávném řízení přihlížeti. Poukazuje-li dovolací rekurs k tomu, že rekursní soud rozhodl o odporu v důsledku ustanovení § 469 obč. zák., kdežto odporovatelky dovolávaly se k odůvodnění odporu ustanovení § 467 obč. zák. a §§ 33—38 třetí dílčí novely k obč. zák., takže bylo vlastně rozhodováno o odporu z důvodu odporovatelkami nepředneseného a bylo na rekursním soudu, by napa-

dené rozvrhové usnesení zrušil, stačí uvést, že rekursnímu soudu nebylo zabráněno zaujmouti jiné právní stanovisko k posouzení skutečností tvrzených na podporu odporu a odchylné od právního názoru prvního soudu jakož i odporovatelek.

Čís. 14008.

Společnosti s r. o. (zákon ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák.).

K působnosti rejstříkového soudu náleží zkoumati, zda doklady o změnách v seznamu podílníků jsou správné a odpovídají zákonným předpisům.

Ke vzdání se podílu společníka jest třeba notářského spisu.

Chrániti nároky dědiců zemřelého společníka podle společenské smlouvy, by jim byla ostatními společníky vyplacena hodnota podílu zjištěná podle poslední schválené rozvahy, není povolán rejstříkový soud.

(Rozh. ze dne 6. prosince 1934, R I 1453/34.)

Rejstříkový soud uložil společnosti s r. o., 1. aby vykazala postup závodního podílu Františka K-a notářským spisem a 2. aby předložila doklad o tom, že zjištěná hodnota závodního podílu téhož společníka byla složena pro pozůstalost a odevzdána dědicům soudem pozůstalostním. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu, pokud směřoval proti příkazu rejstříkového soudu ad 1., vyhověl mu však, pokud směřoval proti příkazu rejstříkového soudu ad 2., usnesení obou nižších soudů v tomto směru zrušil a vyslovil, že z příkazu toho schází.

Důvody:

Rekurentka uplatňuje proti souhlasným usnesením nižších soudů ve smyslu § 46 (2) zák. čís. 100/1931 sb. z. a n. nezákonnost a zřejmý rozpor se spisy. Dle zásady § 11 zák. čís. 58/1906 ř. z. a vzhledem na předpisy § 9 čís. 2 § 26 odst. (3) téhož zákona náleží k působnosti rejstříkového soudu zkoumati, zda doklady o změnách v seznamu podílníků jsou správné a odpovídají zákonným předpisům. Výtka nezákonnosti není opodstatněna, pokud rekursní soud požaduje notářský spis o vzdání se závodního podílu společníka Františka K-a ve smyslu § 76 zákona čís. 58/1906 ř. z., třebaže zákon mluví o převodu závodního podílu právním jednáním mezi živými, poněvadž vzdání se podílu, učiněné oním společníkem za živa je ve skutečnosti převodem mezi živými, a výklad rekursního soudu je v tom směru správný. Není proto dovolací rekurs proti příkazu pod 1. opodstatněn.

Jinak se má věc ohledně příkazu 2. Dědicové zemřelého společníka mají sice podle § 9 odst. 3 společenské smlouvy nárok, aby jim byla